



Пъкъ азъ де не знамъ каква отмѣна съмъ ималъ, а? Какво мислишъ? Защо не продумаешъ.

— Всичко стана, както си го искахъ, — отвърна Нико.

— Така ли? Хайде да си вървимъ, тогава. На биволитъ ще туримъ сѣнце да хрупатъ въ двора. Майкинитъ ще сж доженали. Малко имъ бѣше останало. До довечера да се нагледаме — нѣма да работимъ. Пакъ ще сваримъ. Нали отъ утре и азъ съмъ съ васъ?

Нико скочи, сбута биволитъ и

изкара браздата. Бища му вървѣше до него, гледаше какъ стиска плуга съ слабитъ си ржце и щастливо се усмихваше. Излѣзоха отъ нивата. Старииятъ закрепилуга на дръвчетата, и биволитъ сами хванаха пжтя къмъ село. . .

Следъ тѣхъ трѣгнаха бащата и синѣтъ.

Гледаха се засмѣно въ очитъ и нищо не си приказваха. Тѣ знаеха, че всичко вече ще става, както искатъ, защото отново сж единъ до другъ. . .

Борисъ Василевъ



Мамка ни остави
двама въ одаята.

— Ахъ, какво да правимъ? —
рече кака Злата.

Сладко отъ буркана
да си хапнемъ двама,
ала да не кажешъ
утре пъкъ на мама?

— Нѣма, како, нѣма.
Двама сме въ етажа,
двама ще ядеме —
какъ тогазъ ще кажа?

Хапнахме си сладко,
хапнахме си двама.

Вечеръта и татко
си дойде и мама.

— Кой пипа въ буркана? —
викна мама строго.

— Знамъ ли? — рече кака —
Вижъ да не е Гого.

— Ти ли съсъ ржчичка
пипалъ си въ буркана?

— „Ннее... азъ... съсъ лъжичка —
самъ не знамъ какъ стана.

Но съсъ кака двама
сладко че ядеме!
нѣма да узнаешъ
никога отъ мене! . . .“